

ΧΩΡΙΚΕΣ ΠΟΛΙΤΙΚΕΣ ΚΑΙ ΛΟΓΟΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΠΟΛΗ ΤΗΝ ΠΕΡΙΟΔΟ ΤΗΣ ΔΙΚΤΑΤΟΡΙΑΣ (1967-1974). ΤΟΜΕΣ ΚΑΙ ΣΥΝΕΧΕΙΕΣ ΣΤΗ ΔΙΑΔΙΚΑΣΙΑ ΣΥΓΚΡΟΤΗΣΗΣ ΤΟΥ ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΑΣΤΙΚΟΥ ΧΩΡΟΥ¹

Πασχάλης Σαμαρίνης*

Το αντικείμενο της διατριβής αφορά την κρίσιμη για τη διαμόρφωση του ελληνικού αστικού χώρου μεταπολεμική περίοδο, εστιάζοντας στην επταετία 1967-1974 της δικτατορίας των συνταγματαρχών. Ειδικότερα μελετάται η περίοδος ως προς τις συνέχειες και τομές στις διαδικασίες της μεταπολεμικής αστικοποίησης και κυρίως σε σχέση με τις πολιτικές, το σχεδιασμό και το λόγο για την πόλη. Η εργασία τοποθετείται στην κοινή περιοχή δύο ευρύτερων θεματικών περιοχών και των αντίστοιχων οπτικών: των ιστορικών διερευνήσεων της περιόδου της στρατιωτικής Δικτατορίας και των θεωρητικών και ιστορικών διερευνήσεων της μεταπολεμικής ελληνικής πόλης και πολεοδομίας. Ως οπτική εκφράζει αντίστοιχα την πρόθεση για μια ιστορικο-γεωγραφική προσέγγιση της πόλης, ως δυναμικά μετασχηματιζόμενου και «ανοιχτού» χώρου, ως χώρου δηλαδή κατεξοχήν πολιτικού. Ως βασικό πεδίο αναφοράς επιλέγεται η Αθήνα, το επίκεντρο της μεταπολεμικής αστικοποίησης και κατεξοχήν τόπος συγκέντρωσης κοινωνικών, οικονομικών και πολιτικών δυναμικών και συγκρούσεων.

Το πρώτο μέρος της διατριβής επιχειρεί μια κριτική ανάγνωση της βιβλιογραφίας στις παραπάνω θεματικές περιοχές, αναδεικνύοντας τις συσχετίσεις των κοινωνικών μεταμορφώσεων της μεταπολεμικής περιόδου, με τις

σύγχρονες χωρικές δυναμικές και τις διακυβεύσεις που ανέκυπταν για τον χωρικό σχεδιασμό (Βαΐου κ.ά., 2000). Η εισαγωγή της ιστορικής παραμέτρου διά μέσου μιας πολλαπλά φορτισμένης περιόδου, όπως η επταετία της Δικτατορίας, θέτει πρόσθετες προκλήσεις στην έρευνα της πόλης και των χωρικών πολιτικών. Περισσότερα από 40 χρόνια μετά την πτώση του καθεστώτος, η περίοδος παραμένει μια από τις πιο «σκοτεινές» για την ελληνική ιστοριογραφία, παρότι έγινε αντικείμενο σημαντικών πρώτων μελετών (μεταξύ άλλων Clogg κ.ά., 1972, Πουλιαντζάς, 1975) αλλά και συγκριτικών αναλύσεων (Αθανασάτου κ.ά., 1999). Όσον αφορά ειδικότερα την ιστορία της πόλης και της πολεοδομίας, οι αναφορές στη βιβλιογραφία είναι σπάνιες, συνοπτικές, συνήθως διάσπαρτες σε ευρύτερες αναλύσεις για την μεταπολεμική πόλη, ενώ το ερευνητικό ενδιαφέρον για την περίοδο φαίνεται να εξαντλείται στα μέσα της δεκαετίας του 1990 (Φιλίππιδης, 1990, Leontidou, 1990). Η Δικτατορία περιγράφεται συχνά ως μια «παρένθεση», ως μια περίοδος «παγώματος» της συλλογικής επιστημονικής δραστηριότητας και της δημόσιας συζήτησης γύρω από τα ζητήματα του χώρου και του σχεδιασμού (Βασενχόβεν, 1995). Τα «χρόνια στο γύψο» έρχονται, έτσι, να αποτελέσουν μία σαφή τομή σε σχέση με την «άνοιξη» της μεταπολεμικής

* Διδάκτορας Πολεοδομίας – Χωροταξίας, ΕΜΠ. paschalissamarinis@gmail.com

αρχιτεκτονικής και πολεοδομίας των πρώτων χρόνων της δεκαετίας του 1960. Από την άλλη, στοιχεία για την αστικοποίηση και για τη διαχρονική ανάπτυξη του οικοδομικού και κατασκευαστικού κλάδου τεκμηριώνουν τη συνέχιση και εντατικοποίηση του μεταπολεμικού αναπτυξιακού μοντέλου στα χρόνια της επταετίας (Emmanuel, 1981), με επίκεντρο την Αθήνα αλλά και με εξάπλωση των πιέσεων σε περιφερειακά αστικά κέντρα και προορισμούς της υπαίθρου.

Ως μία πρώτη θέση, η διατριβή υποστηρίζει ότι η έλλειψη αναλυτικής έρευνας –και κατ' επέκταση συγκροτημένου δημόσιου διαλόγου– είναι αναντίστοιχη τόσο με την επίδραση της περιόδου της Δικτατορίας στη διαμόρφωση της σύγχρονης ελληνικής πόλης και υπαίθρου όσο και με τις δυνατότητες που η μελέτη της προσφέρει για την κατανόηση των πολιτικών, κοινωνικών και χωρικών μετασχηματισμών της μεταπολεμικής περιόδου. Η συγκεκριμένη έρευνα επερωτά την αφήγηση της «παρένθεσης», αντιμετωπίζει την περίοδο ως μια κρίσιμη και αντιφατική «στιγμή» της νεωτερικής πορείας της χώρας και διερευνά τις συνέχειες- τομές με τη «σύνομη δεκαετία του 1960» (Ρήγος κ.ά., 2008) και τα πρώτα χρόνια της Μεταπολίτευσης. Σε αυτή την κατεύθυνση, η διατριβή συμβάλλει αναδεικνύοντας πλευρές της κοινωνικής πραγματικότητας της εποχής που έχουν μείνει μέχρι σήμερα στο περιθώριο της έρευνας, όπως η χάραξη τομεακών πολιτικών, η ανάδειξη και ο ρόλος της σύγχρονης τεχνοκρατίας, η παρουσία συλλογικών επιστημονικών φορέων, οι σχέσεις κράτους – ιδιωτικού τομέα, ακόμα η καθημερινότητα της εργασίας στις ιδιόμορφες συνθήκες που επέβαλλε το καθεστώς.

Αφετηρία της κυρίως έρευνας αποτελούν οι πολύπλευρες εξελίξεις και δυναμικές γύρω από τα θέματα της πόλης και του χωρικού σχεδιασμού

κατά τα πρώτα χρόνια της δεκαετίας του 1960. Μέσα από τη μελέτη έντυπου υλικού, μελετών αλλά και μέσω προσωπικών συνεντεύξεων καταγράφεται το κυρίαρχο κλίμα άνθησης της ιδεολογίας και της πρακτικής του σχεδιασμού, όπως εκφράστηκε στα εγχειρήματα διοικητικού εκσυγχρονισμού, στην ανάπτυξη της έρευνας από δημόσιους και ιδιωτικούς φορείς, στα πρώτα σημαντικά κύματα αναθέσεων πολεοδομικών και ρυθμιστικών μελετών (*Αρχιτεκτονικά Θέματα*, 1977). Το σύνολο αυτών των δυναμικών, οι ταχύτατοι χωρικοί μετασχηματισμοί, η ανάπτυξη της κοινότητας των επιστημόνων του χώρου και η διεκδίκηση της παρουσίας τους, οι μετατοπίσεις στο περιεχόμενο της πολεοδομικής θεωρίας/δημόσιου λόγου, θέτουν τα βασικά ερωτήματα σε σχέση με την περίοδο της Δικτατορίας:

- Ποια είναι τα χαρακτηριστικά της πολεοδομικής πολιτικής της περιόδου και πώς ενσωματώνονταν στην πολιτική του καθεστώτος το ιστορικά διαμορφωμένο παράδειγμα αστικής ανάπτυξης, αλλά και τα οράματα εκσυγχρονισμού του χώρου;

- Παράχθηκε στην περίοδο της Δικτατορίας μία διακριτή αντίληψη για τα πολεοδομικά πράγματα συναρτημένη με τα χαρακτηριστικά και την ιδεολογία του καθεστώτος; Μπορούμε να μιλήσουμε δηλαδή για μια «δικτατορική πολεοδομία» και με ποιους όρους;

- Τι συνθήκες διαμορφώθηκαν για τους ειδικούς εντός και εκτός του κρατικού μηχανισμού και ποιες οι στάσεις τους απέναντι στο καθεστώς; Ποιοι ήταν οι ρόλοι τους στη χάραξη της πολιτικής και ποια τα περιθώρια της ελευθερίας τους; Ποια τα προσωπικά διλήμματα, οι ατομικές στρατηγικές και ποιες μορφές λάμβανε η συλλογική τους παρουσία;

- Και αν αυτή η συλλογική παρουσία αναπτύσσονταν, ελάχιστο χρόνο πριν, στα συμφραζόμενα της πολιτι-

κής και πολιτιστικής άνοιξης της «σύνομης δεκαετίας 1960», πώς εκδηλώθηκε στη νέα συνθήκη;

- Με ποιους τρόπους διασταυρώνονταν τα ζητήματα του χώρου με τη δημόσια πολιτική συζήτηση και ποιες οι εξελίξεις στις έκτακτες συνθήκες της επταετίας;

Τα παραπάνω ερωτήματα, διαμορφώνουν το πλαίσιο αναζητήσεων και κατευθύνουν τις μεθοδολογικές επιλογές της έρευνας. Μία κατ' αρχάς επιλογή αφορά στην ένταξη της προσωπικής αυτής μελέτης στο συλλογικό και συνεχιζόμενο εγχείρημα εξέτασης της περιόδου. Δεδομένου ότι αυτή παραμένει σε μεγάλο βαθμό αδιερεύνητη, οι στόχοι που τέθηκαν δεν είναι οι οριστικές απαντήσεις των ερωτημάτων και η εξάντληση του αντικειμένου, αλλά η πρόταση ενός πλαισίου διερεύνησης-διαλόγου με υπάρχουσες προσεγγίσεις, η ανάδειξη ερωτημάτων και η συγκέντρωση-οργάνωση υλικού το οποίο μπορεί να αποτελέσει βάση για συνεχιζόμενη έρευνα, το οποίο και παρατίθεται στα παραρτήματα της διατριβής. Μία δεύτερη βασική επιλογή αποτελεί η προσέγγιση των τεκμηρίων, μελετών, προτάσεων, θεσμικών κειμένων, όχι μόνο ως προς το επιστημονικό ή ιδεολογικό περιεχόμενό τους, αλλά κυρίως μέσα από τις διαδικασίες και τις συγκεκριμένες συνθήκες παραγωγής τους. Με αυτόν τον τρόπο αναδεικνύεται το γενικότερο κλίμα της περιόδου της Δικτατορίας, αλλά και οι μικρο-ιστορίες, οι πρωταγωνιστές, η σχέση μεταξύ κοινωνικών συνθηκών, θεσμικών προσδιορισμών και υποκειμενικών πρωτοβουλιών-στάσεων. Η έρευνα προτείνει μια διεπιστημονική μεθοδολογία που αντλεί εργαλεία ποιοτικής ανάλυσης από τις επιστήμες του χώρου, από την θεσμική, την προφορική και δημόσια ιστορία.

Το κυρίως μέρος της διατριβής οργανώνεται σε τέσσερα κεφάλαια, τα οποία αντιστοιχούν και σε διαφορετι-

κούς χώρους έκφρασης λόγου, παραγωγής προτάσεων και διαλόγου για την πόλη και τη χωρική πολιτική. Οι παράλληλες και διαπλεκόμενες πορείες τους μελετώνται στην προδικτατορική και τη δικτατορική περίοδο μέσα από την εξέταση μελετών-σχεδίων, αρχειακού υλικού, του Τύπου καθώς και μέσα από μαρτυρίες ανθρώπων που συμμετείχαν ενεργά όλο αυτό το διάστημα στα σχετικά εγχειρήματα. Το κείμενο πλαισιώνεται, έτσι, με τη μορφή παράλληλης αφήγησης από τις προσωπικές μαρτυρίες και σκέψεις ανθρώπων που έζησαν την εποχή και δραστηριοποιούνταν στα θέματα σχεδιασμού, έρευνας και ευρύτερης συλλογικής δράσης: πολεοδόμους και χωροτάκτες - μέλη δημοσίων ερευνητικών φορέων, ιδιώτες μελετητές, μέλη της διοίκησης και της ακαδημαϊκής κοινότητας. Διερευνώνται ειδικότερα:

α. Η παρουσίαση των επίκαιρων θεμάτων του χώρου και η συζήτηση στη δημόσια σφαίρα μέσω του Τύπου στο πλαίσιο των ιδιαίτερων συνθηκών της Δικτατορίας: Επιλέχθηκε το εβδομαδιαίο περιοδικό *Οικονομικός Ταχυδρόμος*, το οποίο συνέχισε την έκδοσή του καθ' όλη τη διάρκεια και μετά την επταετία, καλύπτοντας μεταξύ άλλων θέματα προγραμματισμού, χωροταξικού και πολεοδομικού σχεδιασμού. Αποδελτιώθηκε υλικό που καλύπτει το διάστημα από τις αρχές της δεκαετίας του 1960 μέχρι τα πρώτα χρόνια της Μεταπολίτευσης, το οποίο οργανώθηκε με μορφή χρονολογίου. Πρόκειται για ένα ογκώδες και πολλαπλά «χρωματισμένο» υλικό, στο οποίο μπορούμε, ωστόσο, να αναγνωρίσουμε με σαφήνεια την ανάδυση και ωρίμανση, ήδη στη διάρκεια της επταετίας, νέων ζητημάτων ευρύτερου κοινωνικού ενδιαφέροντος, όπως το περιβάλλον, η πολιτιστική κληρονομιά και η τοπική ταυτότητα και ένας γενικότερος προβληματισμός για τις προοπτικές του μεταπολεμικού μοντέλου ανά-

πτυξης. Ιδιαίτερα ενδιαφέρον, εξάλλου, είναι ότι γύρω από αυτά τα ζητήματα βρίσκει χώρο να αναπτυχθεί ένας άλλοτε έμμεσος, άλλοτε άμεσος και ενίοτε ιδιαίτερα οξύς αντιπολιτευτικός λόγος.

β. Ο χώρος των θεσμικών φορέων έρευνας και προγραμματισμού: Ως παράδειγμα επιλέχθηκε η δραστηριότητα του Κέντρου Προγραμματισμού και Οικονομικών Ερευνών (ΚΕΠΕ) και η πορεία του από την ίδρυση το 1961, ως Κέντρο Οικονομικών Ερευνών (ΚΟΕ), στη διεύρυνση, ώστε να περιλάβει στις αρμοδιότητές του την χωρική έρευνα και την εκπόνηση αναπτυξιακών προγραμμάτων και τελικά στην μετάβασή του Κέντρου στα χρόνια της δικτατορίας. Μέσα από τις προφορικές μαρτυρίες μελών του Κέντρου και με την παράλληλη εξέταση του εμβληματικού για την περίοδο *Προγράμματος Μακροχρονίου Αναπτύξεως* (ΚΕΠΕ 1972), καταγράφονται οι κινήσεις και πρωτοβουλίες που σηματοδοτούν την εισαγωγή της χωρικής οπτικής στην χάραξη δημοσίων αναπτυξιακών πολιτικών αλλά και ο συνεχής διάλογος με τις διεθνείς επιστημονικές τάσεις. Παράλληλα, ο χειρισμός του δημοσίου ερευνητικού φορέα από το καθεστώς, η αδιάλειπτη παραγωγή έργου και η παρουσία των μελών του Κέντρου αναδεικνύουν τις βαθύτερες συνέχειες, εν μέσω διλημάτων και αντιφάσεων, του ευρύτερου κρατικού μηχανισμού πριν κατά τη διάρκεια και μετά την Δικτατορία. Συνέχειες που ήταν συναρτημένες με την κυρίαρχη τεχνοκρατική-εκσυγχρονιστική αντίληψη εντός συγκεκριμένων φορέων σχεδιασμού πολιτικής, την οποία το καθεστώς επεδίωξε συστηματικά να κεφαλαιοποιήσει συμβολικά.

γ. Η δραστηριότητα σχετικά με την εκπόνηση του Ρυθμιστικού Σχεδίου της Αθήνας: Η ιδιαιτερότητα της δικτατορικής περιόδου, η οποία την καθιστά και ιδιαίτερα ενδιαφέρουσα,

συνίσταται στην παράλληλη εξέλιξη δύο διακριτών και αντιφατικών πρωτοβουλιών/διαδικασιών εκπόνησης, οι οποίες αντιστοιχούσαν σε διαφορετικούς πόλους εξουσίας εντός του κρατικού μηχανισμού. Οι δύο διαδικασίες συνδέθηκαν αντίστοιχα με εμβληματικούς για τον ελληνικό πολεοδομικό σχεδιασμό φορείς, το Γραφείο Δοξιάδη στο οποίο έγινε απευθείας ανάθεση από το Υπουργείο Προγραμματισμού του *Χωροταξικού Σχεδίου και Προγράμματος Περιοχής Πρωτευούσης*, και το Γραφείο Ρυθμιστικού στο Υπουργείο Δημοσίων Έργων, το οποίο υπό τον Προκόπη Βασιλειάδη συνέχισε την επεξεργασία του Ρυθμιστικού Σχεδίου Αθήνας που είχε ξεκινήσει προδικτατορικά. Αν και οι επικαλύψεις, η πολυδιάσπαση και οι συγκρούσεις αρμοδιοτήτων αποτελούν διαχρονική σταθερά στην άσκηση χωρικής πολιτικής στη σύγχρονη Ελλάδα, η σαφής αυτή διάσπαση της κρατικής βούλησης στη διάρκεια της επταετίας φωτίζει ενδιαφέρουσες όψεις του αυταρχικού δικτατορικού κράτους και της αντιφατικής λειτουργίας του. Στην περίπτωση ιδιαίτερα του Γραφείου Δοξιάδη, η έρευνα της αλληλογραφίας μεταξύ του Κ. Δοξιάδη και των στελεχών της κυβέρνησης αναδεικνύει και τις ιδιόμορφες σχέσεις που αναπτύχθηκαν μεταξύ του δικτατορικής κυβέρνησης και ενός από τους εμβληματικούς φορείς του μεταπολεμικού εκσυγχρονισμού στον ιδιωτικό τομέα.

δ. Ο δημόσιος, αλλά και οριοθετημένος κοινωνικοεπαγγελματικός χώρος του Συλλόγου Αρχιτεκτόνων Διπλωματούχων Ανωτάτων Σχολών (ΣΑΔΑΣ) και η παρουσία του στη διάρκεια της επταετίας: Οι διεργασίες και η δημόσια παρέμβαση του Συλλόγου εξετάζονται μέσα από τις προφορικές μαρτυρίες και μέσα από το υλικό του μηνιαίου Δελτίου του Συλλόγου για την περίοδο (1969-1976), το οποίο οργανώνεται όπως και το πρώτο κε-

φάλαο με τη μορφή χρονολογίου. Η εξέταση του υλικού αναδεικνύει την κλιμάκωση της δραστηριοποίησης του Συλλόγου, τόσο ως προς το περιεχόμενο του λόγου, ο οποίος μετατοπίζεται ήδη από τις αρχές της δεκαετίας του 1970 από τα τεχνικά θέματα στις κοινωνικές και πολιτικές προεκτάσεις της χωρικής πολιτικής, όσο και ως προς τη δημόσια παρέμβαση η οποία θα λάβει, ιδιαίτερα στη συγκυρία της εξέγερσης του Πολυτεχνείου, ανοιχτά αντικαθεστωτικά χαρακτηριστικά. Η περίοδος της επταετίας αναδύεται έτσι ως έντονα μεταβατική: μια νέα γενιά αρχιτεκτόνων και πολεοδόμων, ανοιχτών προς τον προβληματισμό και τις κριτικές κοινωνικές προσεγγίσεις που αναπτύσσονται στο διεθνή χώρο, έρχεται στο προσκήνιο ανανεώνοντας τη συζήτηση για το παρελθόν, το παρόν και τις προοπτικές της ελληνικής πόλης. Τα ειδικά αφιερώματα του Δελτίου, όπως αυτό για τις πολιτικές μαζικών απαλλοτριώσεων στη διάρκεια της Δικτατορίας, φωτίζουν εξάλλου αντιφάσεις της πολιτικής του καθεστώτος καθώς και κοινωνικές αντιστάσεις που έχουν μελετηθεί μάλλον δυσανάλογα λίγο σε σχέση με τη σημασία τους.

Συνοψίζοντας τα ευρήματα από την εξέταση αυτού του πολύπλευρου υλικού, θέλω να επιστρέψω στην παρατήρηση ότι η διερεύνηση των χωρικών πολιτικών και των λόγων για την πόλη της περιόδου της Δικτατορίας δεν εξαντλείται εδώ. Η διατριβή αποτελεί συνεισφορά σε ένα εγχείρημα, το οποίο είναι εκ των πραγμάτων και συλλογικό και διεπιστημονικό. Καταδεικνύει θεωρώ παράλληλα, ότι το εγ-

χείρημα είναι και σημαντικό και καιρό: η περίοδος της επταετίας δεν υπήρξε κενή διεργασιών αλλά ούτε και «παρένθεση», αντίθετα χαρακτηρίζεται από πυκνότητα εξελίξεων και εγχειρημάτων, από συνέχειες στο επίπεδο του κράτους αλλά και κοινωνικές, επιστημονικές, ιδεολογικές μετατοπίσεις που συνδέονται με τις διεθνείς δυναμικές και με την κρίση του μεταπολεμικού κοινωνικού και αναπτυξιακού μοντέλου. Οι εξελίξεις αυτές ερμηνεύουν την απελευθέρωση της κοινωνικής και πολιτικής δυναμικής της πρώτης περιόδου της Μεταπολίτευσης, η κατανόησή τους όμως βρίσκεται στο επίκεντρο και των κρίσιμων σημερινών αναζητήσεων.

Σημείωση

1. Η διατριβή εκπονήθηκε στον Τομέα Πολεοδομίας και Χωροταξίας του ΕΜΠ και ολοκληρώθηκε με τη δημόσια υποστήριξη της τον Ιούνιο του 2014. Επιβλέπουσα της διατριβής ήταν η Ντ. Βαΐου, Καθηγήτρια ΕΜΠ και μέλη της τριμελούς επιτροπής οι Μ. Μαντουβάου, Ομότιμη Καθηγήτρια ΕΜΠ και Ι. Πολύζος, Ομότιμος Καθηγητής ΕΜΠ. Η έρευνα υποστηρίχθηκε από το ΙΚΥ και από το συγχρηματοδοτούμενο Επιχειρησιακό Πρόγραμμα «Εκπαίδευση και Δια Βίου Μάθηση» του Εθνικού Στρατηγικού Πλαισίου Αναφοράς (ΕΣΠΑ) – Ερευνητικό Έργο: Ηράκλειτος II.

Ενδεικτική Βιβλιογραφία - Πηγές

Αθανασάτου, Γ., Ρήγος, Α., Σεφεριάδης Σ., (επιμ.) (1999), *Η Δικτατορία 30 Χρόνια Μετά: Καθεστώς - Καταβολές - Επιπτώσεις*, πρακτικά συνεδρίου της «Ελληνικής Εταιρείας

Πολιτικής Επιστήμης», Δεκέμβριος 1997, Πάντειο Πανεπιστήμιο, Αθήνα: Καστανιώτης.

Βαΐου, Ντ., Μαντουβάου, Μ., Μαυρίδου, Μ., (2001), «Η μεταπολεμική Ελληνική πολεοδομία, μεταξύ θεωρίας και συγκυρίας», στο *Η Πολεοδομία στην Ελλάδα από το 1949 ως το 1974*, Πρακτικά 2ου Συνεδρίου της Εταιρείας Ιστορίας της Πόλης και της Πολεοδομίας, Βόλος: Πανεπιστημιακές Εκδόσεις Θεσσαλίας.

Βασενχόβεν, Λ., (1995), «Χωροταξικός Σχεδιασμός στη Δεκαετία του '60», στο Ίδρυμα Σάκη Καραγιωργα, *Η Ελληνική Κοινωνία κατά την πρώτη Μεταπολεμική Περίοδο (1945-1967)*, Αθήνα: Πρακτικά 4^{ου} Επιστημονικού Συνεδρίου, Β' Τόμος, σσ. 109-123.

ΚΕΠΕ - Έκθεσις Επιτροπής Εθνικού Προτύπου Αναπτύξεως (1972), *Σχέδιον Προτύπου Μακροχρονίου Αναπτύξεως της Ελλάδος*, Αθήνα: ΚΕΠΕ.

Πουλιαντζάς, Ν., (2006, πρώτη έκδοση 1975), *Η κρίση των Δικτατοριών, Πορτογαλία - Ελλάδα - Ισπανία*, Αθήνα: Ινστιτούτο Νίκου Πουλιαντζάς - Θεμέλιο.

Ρήγος, Α., Σεφεριάδης, Σ., Χατζηβασιλείου, Ε. (επιμ.) (2008), *Η «Σύντομη» Δεκαετία του '60*, Αθήνα: Ελληνική Εταιρία Πολιτικής Επιστήμης - Εκδόσεις Καστανιώτη.

Φιλιππίδης, Δ., (1990), *Για την ελληνική πόλη - μεταπολεμική πορεία και μελλοντικές προοπτικές*, Αθήνα: Θεμέλιο.

Clogg, R. Γιαννόπουλος, Γ., (επιμ) (1972), *Η Ελλάδα κάτω από στρατιωτικό ζυγό*, Αθήνα: Εκδόσεις Παπαζήση.

Leontidou, L., (1990), *The Mediterranean city in transition. Social change and urban development*, Cambridge: Cambridge University press.